

DVACÁTÁ LÉTA NAŠÍ ŠKOLY v Dukelské ulici

Sepsáno dle Kroniky 1: kronika z roku 1975 - "dopisování na základě skromného archivního materiálu, vzpomínek a pamětí (byli, slyšeli)" a dle soupisu fondu *Vyšší průmyslová škola České Budějovice (1913) 1920-1953*.

Po 1. světové válce bylo prioritní české školství, německá škola byla omezena regionem jižních Čech (bez žáků z Rakouska), došlo k úpadku německé průmyslové školy (ve třídě jen 7, resp. 3 žáci). Na počátku roku 1920 byl ústav nově reorganizován na Německou státní odbornou školu pro instalatéry (Deutsche Staatsfachschnle für Installateure) o dvou odděleních (pro instalatéry plynového a vodovodního vedení a pro elektroinstalatéry), každé o dvou ročnících. Kromě toho se na škole konaly také kurzy – pro válečné invalidy, večerní kurz pro elektrotechniky, péče o parní stroje, aj.

Ve školním roce **1920/1921** se rozhodlo, aby k německé mistrovské škole instalatérské bylo přiřazeno také české oddělení s tím, že škola bude řízena ředitelem státní průmyslové školy v Resslerově ulici, Ing. Janem Kubešem. Škola byla tím přeměněna na dvouletou mistrovskou školu strojnickou s dvěma odděleními: instalatérským a elektrotechnickým. V roce **1920/1921** měla škola jednu třídu s 30 žáky a oficiálním názvem Mistrovská škola pro instalatéry a elektrotechniky.

Již v druhém roce své existence byla mistrovská škola instalatérská a elektrotechnická **reorganizována na běžný typ dvouleté mistrovské školy strojnické**. Ve školním roce **1921/1922** měla škola jednu pokračující třídu s 25 žáky a druhou třídu – první ročník – se 43 žáky pod názvem Mistrovská škola strojnická. V témže roce došlo i k přeskupení u odborných škol pokračovacích, když 450 učňů kovodělných oborů bylo přiřazeno k české mistrovské škole strojnické. Od **1. března 1923** byla česká mistrovská škola strojnická oddělena od školy stavební a její správou byl pověřen **Ing. Maxmilian Klotz**, který přišel z Košic a byl zároveň také správcem německé školy pro instalatéry. Oddělení stavební a strojní školy ale ještě nebylo úplné a strojnická škola pořád částečně spadala pod kompetence školy stavební. V roce **1924** se již v názvu školy (oddělení) objevuje výraz „škola průmyslová mistrovská“ a novým správcem se po odchodu Ing. Klotze do Prahy stal **Ing. Karel Šuchman** (působil zde od r. 1923, přišel z Vyšší průmyslové školy v Plzni). V tomto školním roce studovalo na škole 284 žáků ve dvou odděleních:

1. Škola průmyslová mistrovská – studium trvalo dva roky a byla určena pro žáky alespoň sedmnáctileté, kteří se vyučili některému strojnickému oboru a odbyli si minimálně tříletou praxi.

2. Odborná škola pokračovací – studium trvalo tři roky a škola měla dvě oddělení:

- a) pro mechaniky a elektrotechniky,
- b) pro strojníky, zámečníky a kováře.

Výnosem ministerstva školství z **14. 7. 1924** č. 65.498/24-III byla německá škola přeměněna na Mistrovskou školu strojnickou (Mechanisch-technische Werkmeisterschule) s touž osnovou jako měla i škola česká. Tím bylo z hlediska správního i pedagogického připraveno sjednocení obou škol. K tomu došlo v roce **1926 /1927** a přineslo velkou změnu v organizaci české mistrovské strojní školy. Došlo k úplnému osamostatnění od Státní průmyslové školy stavební, ale také k sjednocení školy s německou mistrovskou školou, se kterou ale již měla po několik let společné vedení i budovu. K sloučení těchto škol došlo na základě výnosu ministerstva školství a národní osvěty ze dne 18. 2. 1927 č.j. 15041/27-III **s účinností od 1. 2. 1927**. Nový název školy zněl Druhá státní průmyslová škola v Českých Budějovicích (Zweite Staatsgewerbeschule in Böhmisch Budweis). **Ředitelem školy** se stal dosavadní správce **Ing. Karel Šuchman** (ředitelem školy byl až na jednoroční přestávku až do roku 1945).

Škola měla dvě oddělení – české a německé. V rámci každého z těchto oddělení pak fungovala mistrovská škola strojnická a pokračovací škola. Počet a charakter oborů pokračovací školy se v průběhu let měnil dle potřeby zaměstnavatelů a možnosti uplatnění na trhu práce, takže se můžeme setkat s následujícími obory: **pro zámečníky a kováře, pro elektrotechniky, pro stavební zámečníky, pro smíšené kovodělníky, pro strojníky a mechaniky** + další drobné varianty těchto oborů. Německé oddělení mělo kromě mistrovské školy pouze jeden odbor – všeobecnou pokračovací školu.

Na mistrovské škole strojnické se vyučovaly jak předměty všeobecně vzdělávací, tak zj. odborné, kterým bylo věnováno nejvíce hodin – **mechanika, popisné strojnictví, parní kotle, motory, mechanická technologie, elektrotechnika, rýsování** apod. Výchova byla obrácena zj. **k dílenské výrobě, kde se žák obeznámil s hlavní funkcí strojů formou přednášek i konkrétní praxe v laboratoři a dílně. Žák prošel všechny dílny: zámečnickou, vzorkařskou, kovářskou, strojnickou, soustružnickou, kalírnou a brusírnou.**

Patronaci nad prací školy a rozvojem její činnosti měla *Obchodní a živnostenská komora* (pro podporu podnikání i řemesla), sama organizovala některé kurzy.